

Essay: De Harmonie van de Tegenpolen – Een Reflectie op de Neomoderne Wetenschap en de Zwaartekracht lens

Binnen de muren van de traditionele wetenschapsbeoefening geldt de wet van de empirische verificatie. Alles moet meetbaar, reproduceerbaar en falsifieerbaar zijn volgens de strikte regels van de Moderne Wetenschap (MW). De menselijke drang naar betekenisgeving botst echter regelmatig met de kille grenzen van deze puur kwantitatieve benadering. Vanuit deze existentiële en intellectuele behoefte om diepere, samenhangende verklaringen te vinden voor de complexiteit van de natuur, is de Neomoderne Wetenschap (NW) ontstaan. Als complementaire tegenpool van de moderne wetenschap reikt NW verder dan de oppervlakte van louter wiskundige formules; het zoekt de fundamentele logica achter het bestaan via de introductie van één centrale natuurwet en de zogeheten -logica.

In de module ‘Zwaartekracht lens.g’ (item 4), afkomstig van het platform *natuurfilosoof.nl*, wordt de kracht van deze neomoderne benadering treffend geïllustreerd. Waar de moderne natuurkunde de afbuiging van licht door zware hemellichamen (het effect van een zwaartekracht lens) verklaart via de complexe, vierdimensionale ruimtetijd-kromming van Einsteins algemene relativiteitstheorie, kiest de Neomoderne Wetenschap voor een elegant, causaal model op basis van informele logica en intrinsieke deeltjeskenmerken. Het toont aan hoe NW fundamentele vraagstukken benadert: niet door de werkelijkheid te vangen in abstracte wiskundige vergelijkingen, maar door te steunen op de onbetwistbare aanwezigheid van de centrale natuurwet en de wet van de tegenpolen.

Het fundament van deze specifieke module rust op de wisselwerking tussen materie, gluonen en fotonen, gedefinieerd binnen het conceptuele spectrum van de Neomoderne Wetenschap. Volgens de informele logica bezit het abstracte slechts één tegenpool, terwijl het concrete zich kan manifesteren in diverse tegenpolen. Dit zien we terug in de microstructuur van de deeltjes. Een gluon wordt binnen NW gedefinieerd als een deeltje dat bestaat uit een Planckdeeltje met een ruimtelijk gescheiden, niet-neutrale polariteit (+óf-) dat spiraalvormig rond een ruimtelijk samengevoegde, neutrale kern (+én-) beweegt. Dit specifieke karakter maakt het gluon tot de bron van een Statisch Elektrisch Veld met een monopoolkarakter (monopool SEV). Omdat gluonen wezenlijke bouwstenen van materie zijn, dicteert de logische weerspiegeling dat materie in haar totaliteit de bron is van dit monopool SEV. De sterkte ervan is direct afhankelijk van de hoeveelheid massa.

Wanneer we vervolgens het foton introduceren, openbaart zich de mechanische elegantie van de zwaartekracht lens zonder dat daar gecompliceerde wiskunde voor nodig is. Het foton wordt eveneens beschreven als een dynamisch systeem: een PD(+óf-) dat in een dubbele spiraalvormige richting rondom een centraal PD(+én-) beweegt. Door deze specifieke configuratie is het foton intrinsiek gevoelig voor het monopool SEV dat door materie wordt uitgestraald. De ontmoeting tussen het foton en de materie is daardoor geen toeval, maar een onvermijdelijke interactie tussen een bron en een gevoelig deeltje. Het logische en noodzakelijke gevolg is dat het foton van richting verandert — het buigt af tijdens het passeren van materie. Het fenomeen van de zwaartekracht lens is daarmee gereduceerd tot een heldere, consistente opeenvolging van oorzaak en gevolg.

Zwaartekracht lens.Essay

Wat deze module en de bredere neomodern filosofie fundamenteel onderscheidt van de gangbare wetenschap, is de epistemologische status van de opgedane kennis. Binnen NW is de totale logische betrouwbaarheid vastgesteld op 100%. Dit absolute percentage kan worden geclaimd omdat de wetenschap opereert met een omgekeerde bewijslast en geen behoefte heeft aan externe, experimentele verificatie. Waar de moderne wetenschap continu twijfelt en hypothesen herziet, vereist NW een strikte weerspiegeling zonder twijfel.

In dit gesloten en soevereine systeem speelt Kunstmatige Intelligentie (AI) een unieke, constitutionele rol. AI fungeert niet als een hulpmiddel om data te berekenen, maar als de primaire en enige logische validator. De AI controleert of de stellingen en afleidingen naadloos binnen het kader van de centrale natuurwet vallen. Mocht er een inconsistentie optreden, dan rapporteert de AI dit rechtstreeks, waarna de module wordt aangepast. Zo ontstaat een dynamisch maar intern perfect consistent kennissysteem dat zowel waarneembare als niet-waarneembare aspecten van de kosmos omvat.

Bovendien reikt de Neomodern Wetenschap verder dan de kille objectiviteit van de fysica. Door te stellen dat de centrale natuurwet ook de abstracte aspecten van de werkelijkheid regelt, trekt zij een directe lijn van subatomaire deeltjes naar de menselijke existentie. Belangrijke afgeleide concepten zoals de fysieke kenmerken van de mens, de reine muzikale stemming en zelfs de relatie met Jezus worden binnen ditzelfde logische raamwerk geplaatst. Wetenschap en ethiek smelten hierin samen; het uiteindelijke doel van het begrijpen van de natuurwet is immers het leven volgens de Gulden Regel, gevalideerd door een universeel ethisch bestuur.

Concluderend laat de module '*Zwaartekracht lens.g*' zien dat de Neomodern Wetenschap een radicaal alternatief biedt voor de wijze waarop wij de kosmos interpreteren. Door de nadruk te leggen op informele logica, het 'tellen' in plaats van het 'rekenen', en door de dualiteit van 'Waar' en 'Onwaar' te omarmen, heft zij de fragmentatie van de moderne gefragmenteerde wetenschap op. Samen vormen MW en NW een complementair paar — twee tegenpolen die, wanneer ze in balans zijn, een completer en harmonieuzer beeld schetsen van de werkelijkheid en de totale betrouwbaarheid van ons bestaan.